

מת יקות השבת

יו"ל ע"י קהל לובלין בארה"ק

בראשות הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזוע שליט"א

תלמידו של פוסק הדור בעל "שבט הלוי" וצוק"ל

◆ משיחורניו של מוריניו הגה"צ שליט"א ◆

לראות נסים ולהתלונן?!

"ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה". אומר המדרש (מובא ברש"י) שפאשר משה רבנו חזר ממצרים, יחד עם אשתו ובניו בצווי ה' לגאל את עם ישראל ממצרים, יצא אהרן לקראתו ואמר לו 'על הראשונים אנו מצטערים, אתה בא להוסיף עליהם', ובכך יעז אהרן למשה להחזיר את אשתו ובניו למדן, כדי שלא יצטרכו לסבל את צער השעבוד במצרים, וכעת, לאחר שעם ישראל יצאו ממצרים, יתרו החזיר את צפרה ובניה אל משה.

יצרנו באור, איזה צער של שעבוד היו סובלים צפרה אשת משה ובניהם במצרים אלו היו מגיעים לשם בזמן השעבוד, הרי הם היו מושבט לוי שלא השתעבדו, וגם את צער שאר השבטים הם לא היו רואים כל כך, שהרי משה בא במטרה לגאל את עם ישראל, ומשה ואהרן ידעו שבשביל גאלת ישראל הקב"ה יעשה אותות ומופתים, ואם נו, מה יהיה החשש להורידם למצרים (בכך יקשה גם לפי באור בעל הדעת זקנים)?

מגנים בעת צרה

כדי להבין זאת נקדים בשאלה נוספת, על מה שמספר בפרשה הקודמת - בשלח, חדש לאחר צאתם של ישראל ממצרים, לאחר שפבר נקרא להם ים סוף, נאמר: "וילוונו כל עדת בני ישראל על משה ועל אהרן במדבר, מי יתן מותנו ביד ה' בארץ מצרים שבבטנו על סירי הפשר באכלנו להם לשבע מי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב".

וזהו פלא גדול, הרי עם ישראל היו רוויים בנסים גדולים ועצומים שהם ראו בכל עשר המפכות במצרים, וכגון מפת דם שבונו

שהמים נהפכו למצרים לדם עכור - לעם ישראל היה מים בשפע, וכן הם ראו בכל מכה ומכה שלא פגעה בישראל, בעוד שלמצרים כל מכה פללה כמכה וכמה מכות, כמו שפונה רבי עקיבא (שוח"ט תהלים עח) חמש מכות בכל מכה ומכה.

משפעים בנים

ולפני מעט זמן הם גם ראו את הנסים הגדולים שנעשו להם בים, שמלבד מה שנקרא להם הים ופרעה וחילו טבעו שם, הרי מאתים וחמשים מכות נעשו למצרים בים, כמו שפונה רבי עקיבא (שוח"ט שם), ובמדרש תנחומא (בשלח) מובאים נסים רבים שנעשו לעם ישראל בתוך הים, כגון שמי ים סוף המלוחים המתקוו להם לשתיה, ובשמות רבה (כ"א) מובא שהיו להם בים פרות מתוקים לאכילה, ובמדרש שוחר טוב (קיד) מובא, שהים גדל מיני ירק שמהם אכלו הבהמות של ישראל, ועוד נסים על גבי נסים נעשו להם, מה שלא כתוב מפרש בשירת הים.

עוד אמרו חז"ל (ילקוט בשלח רמד): ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, ואנב יבאר, היאף שפחה זכטה לראות מראות גדולים יותר מיחזקאל הנביא, אף על פי שפנדאי יחזקאל היה גדול במעלה יותר ממנה, שזאת בזכות משה רבנו שהיה גדול הנביאים, שבגיננו זכו כל בני דורו פולל השפחות שבהם, שפנקחו עיניהם לראות מראות אלקים, מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי.

יד ה' לא תקצר

ואם כן מתעצמת ומתחזקת השאלה, מדוע מייד לאחר מכן באו כל עדת בני ישראל בתלונות על משה ועל אהרן, [כתוב "כל עדת בני ישראל" ומשמע שלא רק הערב

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

הלכה גם בזמן מצוקה

לכבוד גליון מתיקות השבת, אשמח מאד אם תוכלו לפרסם את מסורי על מסורי הערכים. תודה רבה!

הספור הבא מלמד את חובת זהירות ונשמרתם מאד לנפשתיכם" ואת השגחתו של ה' יתברך שהכל מאתו, ושההלכה צריכה להיות נר לרגלינו, גם אם נראה שיש הפסד גדול.

לפני כשנתיים, יצאתי בשבת עם אחי הקטן והדל'ה בן השנתיים לטייל ברחבי השכונה, הובלתי את עגלתו והוא בתוכה, בסוף קטע של גרם מדרגות עשיתי מעשה ילדותי ולא אחראי - נסיתי לראות מה יקרה אם העגלה תסע לבדה... עובתי את העגלה בשתי המדרגות האחרונות, והיא אכן נדה'ה יפה את שתי המדרגות האלו על פי התכנון, אך לרע המול העגלה המשיכה לדהור גם לקטע מדרגות הבא, ושם העגלה התהפכה עם אחי התינוק שבתוכה, והתנדרדה כ-12 מדרגות.

הודל'ה הקטן נחבל ודם רב זב מהמצח שלו, נסיתי להרגיע אותו בהסתחת ג'עת, אך הוא היה כל כך כאוב, שלא היה פנוי לדברים מעין אלו.

ואז הבנתי שמשויה נורא קרה, מהרתי יחד אמו לעבר ביתי, בכניסתי לבנו פגשנו כמה שכנים וקלם נחלצו מייד לעזרה: האחד הביא לו בקבוק מים לשתיה, השני רץ לביתי והודיע לאמי כי הבן נפל ונחבל, השלישי הודרו להביא ספריי נגד פצעים והתיו עליו הרבה חמה הרביעי רץ לקרא לאיש הצלה. ב'רע נשמעו בכייתי החיסטריות של הילד והדם המשיך לזרום על פניו ועל בגדיו השבתיות ואמי לא ידעה את נפשה.

אני רצתי בבקלה לקרא לאבי שהיה בבית כנסת רחוק יחסית, ואמרתיו לו: צריך לבא מייד! פקיות נפש!! אבי הביא עמו עוד איש הצלה.

אנשי ההצלה הורו לנו להביא את הילד למרפאה דחופה כדי לתפר לו את המצח.

התברר שצריך לתפר לו 14 תפרים, הפציעה הייתה גדולה בצורת V, ובמרפאה לא היה רופא שתופר במקצועיות, אלא אח שעושה זאת בצורה פחות מקצועית, כך שעלולה להשאיר לו צלקת

« המשך המעשה בעמוד ד' »

פניני אגדה

• הרה"צ ר' אליהו קאהן שליט"א
משגיח דרשיבתנו •

חידושי מתן תורה

בפרשתנו אנו קוראים על המעמד הגדול ביותר של העם הקדוש, מעמד מתן תורה על הר סיני, שזו היתה מסורת יציאת ישראל ממצרים, כמו שהקב"ה אמר למשה רבנו: "בהוציאת את העם ממצרים תעבדו את האלילים על ההר הזה".

ועל הגאולה העתידה נאמר (מכה 10: 11): "כימי איתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות", שגאולה בגאולה הקרובה נשים גדולים מאד, וכמו שכתב רבנו יונה בפרושו למשכת אבות (א 10) בשי רבי סעדיה גאון, שאם על שתי תבות שהקב"ה אמר לאברהם אבינו: "דן אבי" נעשו כמה נשים ונפלאות, כל שכן שעל הגאולה העתידה לבוא, שנקטבו עליה כמה דפים וספרים בנביאים של התנ"ך ונחמות, על אחת כמה וכמה שגאולה נשים גדולים עד מאד.

וכשם שחקלית יציאת מצרים היתה מתן תורה, כך תכלית הגאולה העתידה היא שנקבל עלינו את התורה עם החידושי תורה שעתידיים להתגלות בימות הגאולה, כמבאר בתנא דבי אליהו זוטא (פרק 5) שעתיד הקב"ה לתת טעמי תורה חדשה על ידי משיח צדקני, וכן הוא במדרש אבותיו דרבי עקיבא (נשי א אות ז), וענין עוד בגויקרא רבה (יג א), ונקבה שיתקיים בנו: "פי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכשים", אמר.

קט), אבל מיד לאחר שנעשו להם נסים ומופתים גדולים ועצומים במצרים ועל ים סוף, הם ראו לאחר זמן הסתרת פנים, שפכניכול הכל מתנהל בדרך הטבע, וכן היה נדמה להם בתחלה שהם מוצאים באקראי "שמים עשורה עינת מים ושבעים תמרים".

כמו שנאמר בפסוק: "ויבאו אילמה ושם שמים עשורה עינת מים" וכו', מלשון הפסוק משמע שלא היה נכר לעם שה' דאג להם למים ולתמרים, אלא היה נדמה שבדיוק יש באותו מקום את התמרים והמים.

כמו שקורה לכל אחד מאתנו בכל יום וסיונות כאלו, שנדמה לנו שבאקראי קבלתי מנת אכל או שהפרינסה שקבלתי פעת היא פרינסה שאני מקבל בין כך בקביעות, ואיננו מבינים שאין דבר שנעשה באקראי, אלא הכל בהשגחה פרינסת מדקת מאתו יתברך מאהבתו אלינו, ואיננו יכולים לקבל שום מזון ושום פרינסה סתם כך בדרך הטבע בגלל שפך אנטנו רגילים לקבל, אלא כל מזון ופרינסה צריכים לעבר בכל פעם מתחדש את האשור של בורא העולם אם נקבל אותם או לא.

רב התלוננו או רק דתו ואבינו, אלא קלם, מלבד הצדיקים שבפעם, כשבאים הזקנים אהרן וחור ובניהם ויציא באלו, הרי היה ראוי להם להמתין בסבלנות ולהאמין ששם שנעשו להם נסים במצרים ועל ים, כך גם עתה לא תקצר יד ה' מלתת להם אכל ושתיה?

להבין זאת, עלינו לדעת שדור המדבר היו אנשים גדולים במעלה באופן שאי אפשר לתאר, שהרי הם היו סמוכים למושה עבד ה' שדבר עם ה' פה אל פה, ובמעמד הר סיני זכו שה' דבר עמהם פנים בפנים, כמו שנאמר: "פנים בפנים דבר ה' עמכם ביהר מתוך האש", וכמו שהם היו גדולים במעלה מאד, כך גם באותה מדה הם התנסו בנסיונות קשים מאד, פי הקב"ה רצה לזכות אותם לשלמות במדרגות קרבת אלקים.

ההסתרה שאחרי הגלוי

ובזמן קריעת ים סוף, שראו בעיניהם את הנסים העצומים, לא היה שום אדם מישראל שפא להתלונן, ובאותה שעה אפילו אצל האמות לא קמה רוח באיש לחטא, כמו שהעידה רחב הזונה לאחר ארבעים שנה, כפאשר עם ישראל עמדו להקנס לארץ (נחיים

גדל הנס כך גדל הנסיון

וזו הפעם הראשונה שעם ישראל התלוננו על משה ועל אהרן במדבר. ואנו, מאחר שאנו

פיון שדור המדבר ראו הסתרת פנים, לכן כפאשר ראו שאין להם מה לאכל הם התלוננו,

בין אורה לחשכה

יהודי מרחיב את דירתו ושכנו מלמטה מתקוטט אתו ומפריע לו מלהרחיב את דירתו. ועל משפטים כאלו שהיו באים לפני משה רבנו, אמר יתרו למשה רבנו, שאם הוא יתעסק עם כאלו בעלי מהלקות "נבל תבל", כמו שמסמלים הפרחים הנובלים שבצד, הינו שבעיני בעלי המהלקות יבול ערכו של משה רבנו מכיון שהם לא ירצו לקבל את פסק הדין שהוא יפסק להם, עקב מדותיהם הגרועות.

איך יתכן שיום למחרת יום הכפורים הקדוש ובסמוך למתן תורה העם הגיעו לידי דיני תורה של מדות קשות כאלו?

על כך במאמר:
'לראות נסים ולהתלונן?'

פניני הלכה

• הרה"ג ר' יוסף סאנדר שליט"א •

דיני קדימה בכרכות (א)

הסתפק הנאון רבי עקיבא איגר (סי' א), פאָשר יצא לבית הפסא לפני ברכת המזון, אם נקדים ברפת אשר יצר משום דתדיר קודם, או שברכת המזון קודמת משום שהיא מדאורייתא והשאר בצ"ע.

והנה לענין אשר יצר ובנרא נפשות, כתב המהר"ש"ל (סי' צו) שבראש שיש להקדים ברפת אשר יצר לברכת בנרא נפשות, פינו שותדיר קודם, וכו' הביא טעם נוסף שברפת אשר יצר אינו לה שעה, שהרי כתב הרא"ש שכל פעם שנתפתחו נקביו צריה לברכה, ואלו ברכה אחת ונה יש לה שעה לפי דעת כל המחברים, ומשיק שברכה שאינו לה שעה קודמת במעלה וראויה להקדים.

ולפי טעמו השני של המהר"ש"ל, נראה שסובר שברפת אשר יצר קודמת גם לברכת המזון שיש לה שעה, ועל עצם ספקו של רע"א נחלקו האחרונים אם ברכה דאורייתא קודמת לברכה דרבנן או שותדיר קודם גם אם היא ברכה מדרבנן, וע' בכף החיים שכתב שיקדים אשר יצר לברכת המזון, כי מלבד מה שותדיר קודם, הרי יש לחוש שישבח מלבדו אחר זמן, וענין עוד.

קדמת בנות צלפחד שנגשו למשה ואמר לו בדרך של כבוד "למה נגרע", וכה גם היה ראוי לעם ישראל לשאל את משה רבנו מהיכן אפשר להשיג להם לאכילה, וכמו שיעקב אבינו בקש מה' "ונתן לי לחם לאכל", ולא היה ראוי להם לבקש בשר ולהזכיר את סיר הבשר שאכלו במצרים.

הכחשת הנסים

ומה גם שהם הטילו את כל האשמה על משה ועל אהרן, שסבבול הם עשו רע בכה שהוציאו אותם ממצרים, וכביכול הם הוציאו אותם משם מדעת עצמם, ושכביכול משה ואהרן רצו להמיתם ברעב במדבר ולא בדרך כבוד במכת חשך, כמו שאמרו להם: "פי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעב", וזהו פלא גדול, כי רק זה עתה מקריעת ים סוף הם נוכחו לראות שהקב"ה הוא זה שהוציא אותם ממצרים, שהרי משה לא יכל בכוח עצמו לקרע להם את הים.

וטענתם מפרכת מהמציאות, שהרי לא יתכן שמושה רבנו עשה את כל הנסים במצרים ועל הים, כד' להמית אותם חלילה במדבר ברעב. וזה מלמד אותנו, שאדם יכול לראות לנגד עיניו נסים ומופתים לגיטימיים שהקב"ה מוחלל לו, ובכל זאת, לאחר מכן, פאָשר יהיו לו זמנים של הסתרת פנים, הוא עלול להכחיש כל מה שראה, ולהסביר כל מיני הסברים נגד השכל הישר, והכל בשביל להתלונן על מה שחסר לו.

יודעים מהפסיקים מה שארע לפני ומה שארע לאחר מכן, יש לנו פליאה על כך שהם התלוננו, וזה נראה בעינינו כפחיתות שטויה שזנקה בהם, או גם בעיניק היטב, נבין שהיה להם פאן נסיון גדול מאד, ונדקא הנסים עצמם גרמו להם נסיונות, כי הנס מביא אחריו נסיון [נס הוא מלשון נסיון], כי כל זמן שאדם נמצא בעולם הזה, הוא מקרח שיהיה לו את נסיון הבחירה, ועל כן פשאדם ראה נס גדול מעל לדרך הטבע, הוא מקרח שתהיה לו באותה מדה חשכות והסתרה גדולה, כדי להשוות לו את כל הבחירה.

ותרה מוזאת בפרשתנו נאמר: "ויהי ממתת וישב משה לשפט את העם... מן הבקר עד הערב", והינו שפבר להמתת יום הפפורים העם עמדו לפני משה לדיני תורה של משפטים הנובעים ממריבות, הרי שאחרי היום הגדול של יום הפפורים, אחרי מעמד הר סיני בקולות וברקים, עם ישראל יורדים ובאים לידי מריבות המפריכות דיני תורה, והינו משום שיכל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו' (ספ"א ב), וכשיש לאדם הצלחה והתעלות גדולה, יש לו נכונת זה סכנה לפול נפילה גדולה, ועל כן פשאדם מצליח ובפרט פשאחרים רואים את הצלחתו, עליו להיות זהיר מאד ולהיות מוכן לעמד בכל נסיון שעלול לבא לפניו.

ובזה יבאר, שבמקום להתלונן, היה מן הראוי להם לגשת בנראה ובכבוד למשה רבנו, קדמת אותם אנשים שהיו טמאים לנפש אדם, וכן

מתיקות המזון הרוחני

לרמז שאדם שהוא מתלונן, הוא ימצא בכל מי חייו על מה להתלונן.

המתיקות שבחסר ההסתפקות

ומדת חסר ההסתפקות קמת בנפשו של כל אחד ואחד, וה' הטביע זאת בטבע האדם, בכדי שעל ידי כך הוא לא יסתפק בבנינו הרוחניים, אלא ישתוקק תמיד להתעלות ולהתקדם יותר ויותר, אלא שעליו להזהר לא לומר את מה שחסר לו באופן של התלוננות וכפיות טובה, שיהיה נשמע כאילו מעולם לא קבל שום טובה, אלא יאמר קדם את הטוב שקבל, ולאחר מכן יבקש בנראה ובכבוד מה שהוא רוצה להשלים.

ומשה רבנו מדגיש לעם ישראל שכל התלוננות שהם אמרו זה תלונות נגד ה', פאומר: "לא עלינו תלונתם כי על ה'", כי אמנם הם הפנו את התלוננות כלפי משה ואהרן, אבל משה רבנו מסביר שפנתו הפנימית של המתלונן

מזון ללא תענוג גשמי

אבל גם בבקשת הלחם העם התפנו לבקש לחם גשמי ולא לחם רוחני, ולכן הם קראו ללחם שירד משמים: מן, פאומר: מהו הלחם המושג הזה שאין תענוג גשמי באכילתו? וכמו שראים בפרשת בהעלותך שהם קראו למן "לחם הקלל", פינו שהיה היה מזון רוחני [שמלאכי השרת נזנים ממנו] ועל ידו פסקה המתן של העם (ויקרא ע"ה), ואיננו לחם גשמי כרצונם.

וזאת מפני שפאשר אדם נגש באופן שרצונו לרטן ולהתלונן, אינו גם לאחר שהוא קבל את מה שהוא צריה, יהיה לו טוב מה להתלונן, וכמו שנגרז בפפילות שפתיב בפסוקים שפפרשת בשלח שמונה פעמים פעם אחר פעם את ענין ההתלוננות, שהוא רמז לשמונים שנותיו של האדם, כמו שפתיב: "ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה",

הקב"ה קבל את תלונות העם ואת בקשתם לקבל בשר, ועל כן הביא להם שלו, ולכאורה הרי היה נס בפן שכל טעם שהיו רוצים לטעם היו טועמים בו (ויקרא ע"ה), ואם כן ברב פמן הם יכלו לטעם טעם של בשר ומדוע היו צריכים את השלו? אלא שטעם הבשר שהיו יכולים לטעם פמן היה טעם רוחני, והם התלוננו שהם רוצים לאכל בשר גשמי כמו שהם אכלו במצרים, לכן ה' הביא להם את השלו שהוא מאכל גשמי וטעם הבשר שבו הוא מגשם.

ואת השלו הם קבלו בערב, בזמן החשכה, שהוא מרמז על החשכות של המדות הרעות והתלוננות שהיתה בהם. ומאידך הקב"ה הבטיח להם: "ויבקר תשאבועו לחם" והקב"ה הוריד להם מן מהשמים בכל בקר שהוא רמז לאורה, להורות שבבקשתם לאכל לחם היא בקשה נכונה, כי הלחם הוא מזון מקרח לאדם ולא כמו הבשר שהוא תענוגות.

עצה מתוקה

אחת מעשרת הדברות היא: "כבוד את אביו ואמו". כבוד זה מלשון כבודות, כי אמרו חז"ל (פרושין לא) "שמצות כבוד הורים היא מצוה קשה וכבדה מאד ויש בכך ללמדנו שאדם צריך לשאת על עצמו את העל הכבד של כבוד הורים, ויזכר את כל הטוב שהם גמלו עמו בפרט בשנים שהיה קטן, שבהן הוא היה חסר אונים ולא יכל לעורר לעצמו והוריו טפלו בו ודאגו למלאות את כל מחסורו, ולא יפרק מעליו את ההכרת הטוב הזאת להוריו, גם כאשר הוא כבר בכוחות עצמו ואינו נצרך לטובתם, אלא ימשיך לכבדם תמיד."

מתיקות שיחי

רבנו של עולם, זכני לקום מצות כבוד הורים בכל כחי ומרצי, כמו האמורים הקדושים שכבדו את הוריהם בכבוד גדול, כמו רב יוסף שבשעה שומע את קול אמו שבאה, היה אומר אקום מפני השכינה שבאה, וכמו רבי טרפון שהיה מתכוּפף על הארץ כדי שאמו תעלה על גבו למטתה (פרושין לא), ולמדונו חז"ל (שם לב) שאפילו אם ההורים זורקים לאדם את ממונו לים, עליו לכבדם ולא להכלימם.

על כו אלוה' ה' אשא את תחנתי, שתחמל עלי ותתנו לי כח וסיוע מאתך לכבד את הורי, שעל מצוה זו ציוונו בעשרת הדברות הקדושות בעמדתו על הר סיני, כי אתה חפץ שאדם יכיר טובה למיטיבים עמו, וכוון שעל ידי הורי באתי לעולם, על כן רצונך ממני שאכבדם, ועל ידי מצות כבוד הורים, זכני להאריך ימים ושנים ולנחל על ידי זה חיי עולם הבא ולהתענג מקרבך לנצח נצחים, אמן סלה.

"ופריו מתוק להבי"

מדוע אחרי שנעשה לאדם נס, בהכרח שתהיה לו חשכות גדולה?

הפתרון לחידה מונח בתוכן גיליון זה. ניתן לשלוח את התשובה לכתובת האי-מייל: 7885595@GMAIL.COM או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | הזוכים מפרשת בא: מויש סופר, בית שמש, יוחנן ברובוסקי, ירושלים.

להקדים ולהכין את עצמו במחשבה טרם קניסתו לביתו, שהבית לא מסדר ושאין לו אכל מוכן, ובמדה ואם אכן פך יראה בביתו, לא יבהל ולא יתמרמר מכה, ויתגדל לאכל מאכלים פשוטים שיש בביתו, ובאופן זה בכל פעם שביתו או חלק מבייתו יהיה מסדר, וכן בכל פעם שיהיה לו אכל מוכן, הוא יעריך זאת מאד, מכיון שעקרת ביתו תורחת לעשות זאת במסירות ובטוב לב, ויתמלא בבושה לבוא בטענות חלילה, אלא רק יחזק את ביתו ויאמר מלים טובות של הכרת הטוב והערכה.

מתיקות טעם השעבוד

ישראל בשעבוד, היה לה את היכלת להבין ללבן, ועל ידי זה היתה ראוייה להנהיג אותן במדבר וללמדן את תורת משה בעלה הגדול, ובפעל מרים הנהיגה את קהל הנשים (פעיית ט), אף לכאורה יש עדיפות שאשת משה היתה מנהיגה את הנשים, כי 'אשת חבר היא כחברה'.

זכור כור הפרזל

וכמו כן, אלו שני בניו של משה היו יורדים עם משה למצרים, הם היו זוכים להזדבב שם בכור הפרזל עם פל עם ישראל, יתכן והיו נעשים ראויים להמשיך את דרכו של משה ולהכניס את העם לארץ ישראל, ואם כן היתה מעלה אלו צפורה ובניה היו יורדים למצרים.

ומרים שהיתה בכור הפרזל במצרים, זכתה והנהיגה את נשות ישראל, וכן הבאר במדבר היתה בזכותה, ובאותה מדה שהיא לקחה חלק בהצלת משה ממי היאור, שעל ידו נצלו כל ישראל למצרים, והיא גרמה שיתלדו ילדים רבים, שקל אדם עשוי רבו ממים, לכן בזכותה היה את מי הבאר במדבר להחיות בהם את ישראל.

היא על ה', שהרי אדם יודע בסתר לבו שה' הוא מחולל ופועל את הכל, וכמו כן העם ידעו שמושה ואהרן הם שליחי ה', אם כן התלונות שלהם וכיוצא בזה התלונות של כל אדם שמתלונן על גני ביתו וחבריו - הן בעצם תלונות על ה', וכמו כן התלונות פרוכות בקפיות טובה כלפי ה' וכלפי בני האדם שהיטיבו עמו.

מוכן להסרונות

ועצה טובה להנעם מלבוא בתלונות בביתו,

קעת יבון מדוע אהרן הלהו יעץ למשה רבנו שיחזיר את אשתו ושני בניו למדון, כי אהרן הלהו היה הנביא במצרים בכל אותן השנים שמושה רבנו היה במדון (שמו"ר ג טו), והוא כבר היה מלמד לדעת כיצד העם ישיבו לבשורת הגאולה, וכמו שהיה לאחר מכן 'ולא שמעו אל משה מקצרו רוח ומעבדה קשה', ואם כן אמר אהרן למשה 'על הראשונים אנו מצטערים', הרי קעת אנו עומדים להצטרע מבני ישראל, מכה שהם לא יקבלו את בשורת הגאולה מחמת קשי השעבוד, ואם צער השעבוד גורם להם לא לקבל את בשורת הגאולה אף על פי שהם נולדו לשעבוד, אם כן, כל שכן אשתו ושני בניו שגדלו עד כה במדון, כאשר בבית אביהם יתרו כהן מדון יש שפע גדול, אם קעת הם ירדו למצרים, בודאי שקשי השעבוד יגרם גם להם קשי גדול לקבל את דבר ה'.

ומאידך, הסבה ששמיעקרא משה רבנו לקח אתו את אשתו ושני בניו, היא מפני שרצה שהם יטעמו את הטעם המר של קשי השעבוד במצרים, כיון שאם צפורה היתה יורדת עם משה למצרים ורואה את צערן של נשות

המשיך לכל חיון מתיקות הנשים

אבי הלק דרך רחוקה, בכדי לשאל רב האם מתר ליסוע לבית החולים בשבת כדי לתפּר לו את החתך בצורה מקצועית, והרב פסק שאסור. אבי חזר למרפאה עם תשובה החלטית ובטח בקב"ה שרק הוא שומר עלינו תמיה והאח תפר ליהוד'ה בצורה הלא מקצועית...

לביתנים אני הייתי בסעודת השבת אצל דודי שגר בקרבת ביתי, שם התפללתי ואמרתי תהלים, ובקשתי מה' שיהוד'ה יתרפא ושהכל יסתדר על הצד הטוב ביותר עד שאבי ואמי חזרו לבית ביחד עם אחי יהוד'ה.

לאחר השבת הורי חפסו אדם מידע להסיר את הצלקת ממעצו של יהוד'ה, ולאחר ברורים מצאו

את האדם המתאים. היה זה אדם חביב שקבל את יהודה בחמימות, כדי לרפאות לו במקצת את הטרואמה הקשה שהוא עבר, הדביק לו יפה את הפצע, המליץ על משחה מסוימת, ולאחר מספר פעמים שהיינו אצלו, היתה הטבה מדהימה.

כיום, למרבה הפליאה, בחסדי שמים המרבים יהוד'ה נראה עם מצח נקי ללא שום זכר לפצע ולצלקת. תודה לה'.

הי ספורי לתועלת הכלל, כמה צריך להזהר ולהזהיר הקלדים הגדולים על הקטנים, שלא לספן אותם בשום דרך. ועוד לקח מספורי, שכאשר שמרנו על ההלכה, לא הפסדנו והכל בא על מקומו בשלום, "ידו לה' חסדו".

ח.מ. מודיעין עילית